

Terasa

Zlínské literární tržnice

1

☰ KNIHA ZLIN

obsah

editorial 5

tvorba 9

Markéta Horáková 11

Ondřej Holubec 17

Pavel Petr 23

Vít Kolmačka 29

Břetislav Kotyza 35

Jaroslav Kovanda 41

Petr Otépká 47

Jiří Pejla 53

Anna Horáková 59

Klára Elšíková 63

Marek Adamík 67

Jindřiška Vlčková 71

rozhovor 77

Milan Ráček 85

neminulo 91

recenze 99

Milí čtenáři,

minulý rok v září jsme spustili webovou stránku Zlínské literární tržnice (zlinska-literarni-trznice.cz), která si klade za cíl jediný: na minimálním virtuálním prostoru shromáždit vedle sebe autory, kteří píšou poezii i prózu a mají společný region – Zlín a jeho okolí. Podobné seznamy vznikly už dříve, Tržnice však nabízí i ukázky z tvorby, aby čtenář snadno zjistil, zda jméno tvůrce uložit do spodních vrstev paměti, anebo ho smést z jejího povrchu.

Zdálo se nám ale, třebaže je Tržnice na internetu stále otevřená a její nabídka bude postupně bohatší, že je ve virtuálním prostoru přece jen špatně uchopitelná. A to doslova. I když básník nad laptopem se potíci není dnes výjimečný úkaz a prozaici by jenom neradi přesedlávali z Lenova na Consul, papír je papír.

Nejdříve jsme uvažovali o tom, že by hned spuštění internetových stránek doprovodil almanach všech autorů ZLT. Od tohoto nápadu jsme ale upustili a nechali pracovat čas. Ten jediný spravedlivý nám záhy vyjevil, že lepší než kvantita je periodicita. Inu, čas. Zkrátka si myslíme, že by si Zlín zasloužil, kdyby jednou za rok vyšel sborník, v němž by se prezentovali domácí autoři. Ryzí zlínský literární salon.

Název Terasa odkazuje k tomu, že je otevřená, je na ni i z ní vidět a v našem smyslu jde vlastně o spojení vnitřního (virtuálního?) světa s tím okolním (reálným?). Další možné interpretace necháváme na čtenáři.

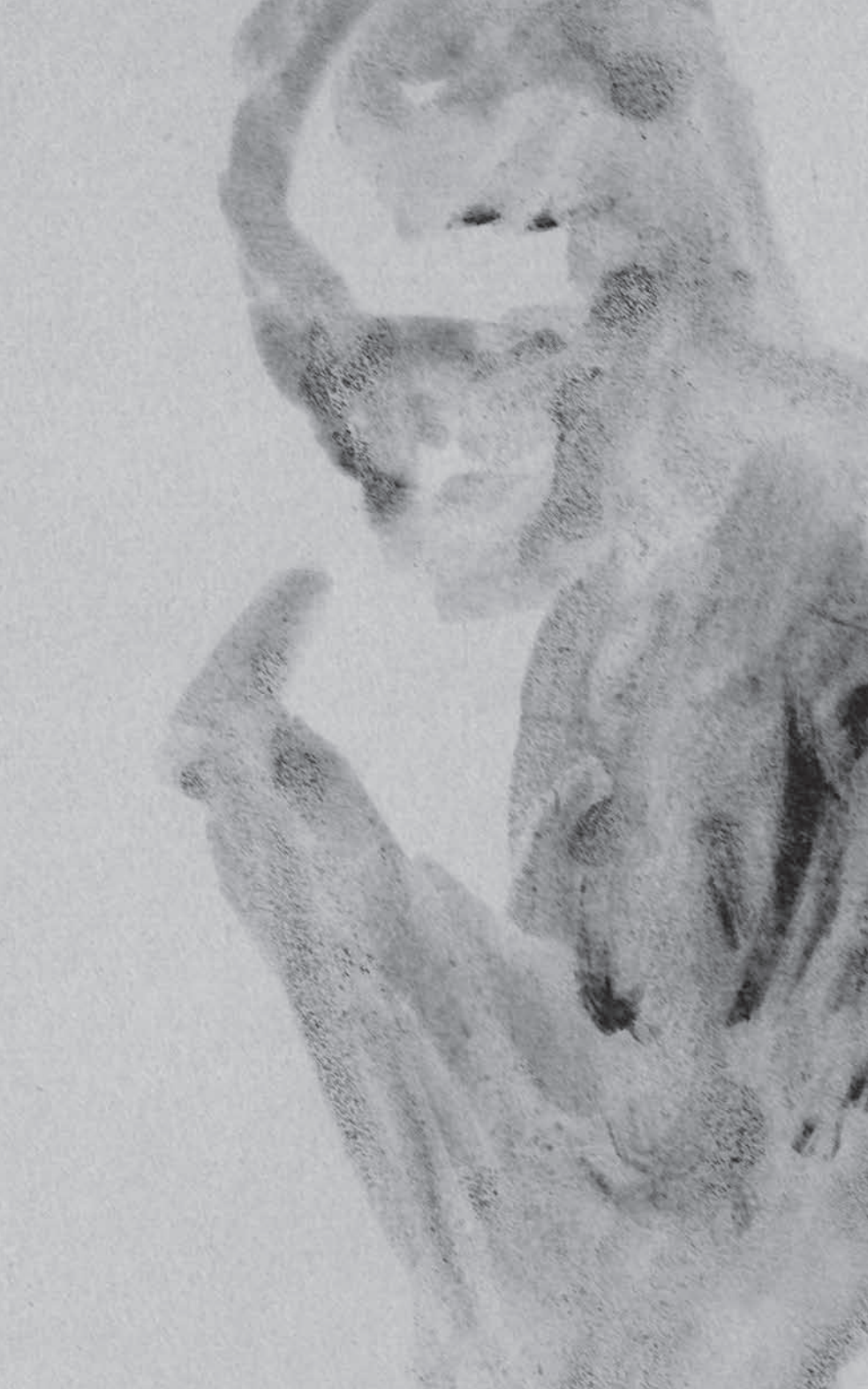
Do úvodního čísla jsme vybrali autory známé, méně známé i dosud příliš nepublikující. Do první skupiny patří Pavel Petr, Jaroslav Kovanda či Markéta Horáková, do druhé Jiří Pejla, Ondřej Holubec či Klára Elšíková, do třetí třeba Jindřiška Vlčková a Anna Horáková. Jména některých renomovaných „regionálních“ tvůrců tentokrát scházejí, ale Zlínská literární tržnice chce také objevovat.

Kromě ukázek z tvorby budou v každé Terasě rubriky. Neměl by chybět pohled do minulosti, v němž se tentokrát seznámíme s osobností někdejšího baťovského novináře Berty

Ženatého, který psal zajímavé reportáže ze svých cest po světě. A těšit se můžete vždy i na rozhovor. Jako prvního zpovídáme zlínského rodáka, prozaika Milana Ráčka, který v roce 1968 emigroval do Rakouska, kde dodnes žije. V jedné odpovědi trefně poznamenal: Knihu veršů nikdy neodložíš jako přečtenou. Třeba něco podobného potká i Terasu Zlínské literární tržnice.

K tomu by mohl přispět výtvarný doprovod od známého zlínského sochaře Radima Hankeho. Představuje se skicami k sochám i subtilními niternými kresbami, jež jsou v nečekaném kontrastu k jeho robustním skulpturám továrníků Tomáše a Jana Baťových, kteří nespouštějí z očí zlínský mrakodrap s krásnou vyhlídkovou terasou.

Milan Libiger

tvorba

Markéta Horáková (1980, Jeseník)

Vyrůstala a žije ve Zlíně, vystudovala knihkupeckou školu v Luhačovicích. Pracovala jako novinářka, televizní i rozhlasová redaktorka, překladatelka, učitelka anglického jazyka. V letech 2004–2012 se usadila v Bergamu a Milánu, na podzim roku 2012 se vypravila do Indie. Publikovala v novinách i časopisech, vydala sbírky *Empyreum* (1998) a *Pastýři mloků* (2002).

Markéta Horáková

Průzrak

Mlčíš a do ticha daleko pohledět...
Je snad barvy, která by zároveň nebyla stínem?
Natahovat moldánky na struny
Vivaldiho rovnítek,
nalít si do espressa kapku červeného,
nebýt nikdy v La Scale ani v Římě.
Byl Ungaretti Maďar?

Signora Lombardia

...Sonety řazené tabulátorem,
modlitby v šátcích,
instantní mravy v bio baleních,
zvonění odumírající buňky,
volání bez oslovování!
Jsi to opravdu ty, mramorová Lombardie?
Ty, která jezerům dáváš pít ze svých vlnad,
Alpám strojíš sokolí křídla,
na tvých výsostech pasou se poníci a poustevníci,
v nížinách zahříváš vepřová žebra a hýčkáš skot,
zatímco prší všechna tvá vodstva...
Tvůj lid umně škrobí kanýry na
křtiny biřmování svatby
a recituje z menu: vepřové na perlách, orchidej v aspiku
mandle obalené v modré křídě...
Jsi to opravdu ty, Lombardie Snoubenců?

Májová aura

Vlčí máky uvázané pytlou.
Stará růž přede sítě, co za kladky víček ještě popotahují,
pamětníci džbány duní do ticha širého, strážného...

Neduální pár

Jeskyni v ranci z dálek nesu,
žijeme každý ve své zemi,
svému srdci nesu kytičku vřesu,
z života půleného těžko je mi.
A tys všude s námi, čase přítomný, doslovný, necitoslovný!

Satén je těkavá látka

Sykavky prchají z plotny
i novoroční hýření je
promrhané všemi barvami
flanel zahřeje a satén otevře větru
nad dnešním zíváním
mávnu rukou
a podívám se
všemi puklinami poezie
do té vaší SVĚTnice.

Básník z maloměsta

Suchého ledu vrásnění
a do toho sněženky živůtky zazvoní
Literární jaro
– alergie, tréma či ceremonie?
Paní Novosadová v trolejbusu vždy stojí
prý je horší přeslazený parfém
než pot a česnek
a všichni cestující se nemohou dočkat
Náměstí Míru v přímém přenosu
Básník, městský nomád,
bije sloními kly
o vrata tržnic, šop a všech zelených prostorů...
Kavárny, jeho vrnící gondoly,
mu nadýmají vlny oxymóronu...
Nonšalantně kyne z lenošky
funkcionářům a zahradníkům
a inhaluje
poklesky symbolismu.
Lusk bude plný perel!

Vinohradská tržnice

„Když svítá do hvězd,
pohlí nás dvě krásy jedné krásy,
šípky tažných ptáků
zasáhnou nebe...
jen pod pohrůžkou kýče...“
Napsala jsem v cafe Pavilon
„...Rtutí hlásek vyháním

hněv staříčkových múz
pod lustry golemy
těmi zvony supermarketů,
samozvanými modlami
a všude tuze vítané
tvářenky tváří
procesí stádní rozložitě touhy...“
pokračuji ve svých manýrismech
spravující si chuť po blátě matcha latte
poezií nového eonu
s kávou po lombardsku omámenou vínem
v mé hlavě.

Představení

Vyčítáte mi hrbatý půdorys,
je to však ryska Vašeho éteru!
Uvázat mašličku se mezi panstvem sluší...
Mám snad psát bez požehnání hvězd a struny múze podvázat?!
Ó, korunovační jihnutí, podvol se sobě!
Nepřítel si sype popel na paruku a
vůně jeho pudru zapírá pel...
Opona se svléká, svůdně taje,
hozena pod nohy voyerů světa...
Je více diváků než herců.

Ondřej Holubec (1984, Přílepy u Holešova)

Navštěvoval gymnázium v Holešově, studium žurnalistiky a filozofie na Masarykově univerzitě v Brně nedokončil. Žije ve Zlíně, kde pracuje v regionálním tisku. Publikuje časopisecky. Debutoval sbírkou *Vady na kráse* (2011).